

Fővárosi Ítéltábla

4.Pf.20.217/2020/7.

A Fővárosi Ítéltábla a dr Vámosi Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: felperesi jogi képviselő neve ügyvéd) által képviselt I. rendű felperes neve (I. rendű felperes címe) I. rendű felperesnek, a személyesen eljáró II. rendű felperes neve (II. rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, a alperesi jogi képviselő neve Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: alperesi jogi képviselő neve ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. november 15. napján kelt 28.P.22.253/2017/14. számú ítélete ellen, az I. rendű felperes által 15. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1.200.000 (egymillió kétszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperesek a keresetükben elsődlegesen bankgarancia nyilatkozat útján tett egyoldalú kötelezettségvállalás megsértéséből eredő kártérítés címén, másodlagosan bízattási kár, illetőleg kártalanítás címén kérték kötelezni az alperest összesen 119.649.959 forint és 2012. szeptember 6. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére.

[2] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen a felperesek perbeli legitimációját, érdemben a keresetet jogalapjában és összecszerűségében vitatta. Álláspontja szerint a 2010. február 1-jei nyilatkozata bankgaranciának nem minősül.

[3] Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte az I. rendű felperest, fizessen meg az alperesnek 4.313.530 forint perköltséget. Megállapította, hogy az 1.500.000 forint illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolása értelmében a cég1 2009. december 14. napján generálkivitelezői vállalkozási szerződést kötött a cég2-vel egy épülő társasház generálkivitelezési munkáira, továbbá tervezési szerződést is kötöttek. A beruházás finanszírozója a bank1 volt. A cég1 ügyvezető igazgatója az I. rendű felperes. A bank1 2010. február 1. napján az I. rendű felpereshez címzetten írásbeli nyilatkozatot tett. A bank1 kölcsönt nyújtott az ingatlanok megvásárlásához a vevőknek, mely összeg jórészt a cég1 folyószámlájára került átvezetésre. A cég1 2010. június 1. napján felmondta a vállalkozási szerződést, majd 2010. június 8. napján történt megbeszélés eredményeként a felek a generálkivitelezői szerződést visszaállították, azonban végül is a szerződés visszaállítására nem került sor. A cég2 megszakította a kapcsolatot a cég1-vel. A cég1 2014. január 13. napján kártérítési igényt jelentett be a bank1-nél, majd a cég1 ezt a követelést 2014. február 14. napján az cég3-re engedményezte, amely 2014. október 27. napján a felperesre engedményezte a kártérítési igényt. 2016. április 14. napján az I. rendű felperes e követelésből 500.000 forint tőke összeget a II. rendű felperesre engedményezett. A bank1 2016. december 1. napján beolvadt a bank2be, majd a bank2 jogutódlással megszűnt, jogutódja az bank3 lett. Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetösségi jogát az engedményezési szerződések láncolata alapján megállapította. A felperesek keresetét az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 6. § (1) bekezdés, 339. § (1) bekezdés, 249. §, valamint a Hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 77. § (2) bekezdése alapján vizsgálta érdemben. Rámutatott, hogy a felperesek tartalmilag bankgarancia igényt követelnek az alperestől azzal, hogy a keresetmódosítási tilalomra tekintettel megmaradtak a kártérítés körében; azonban amennyiben bankgarancia jogcímén vizsgálta volna a felperesi igényt, úgy egy burkolt keresetmódosításnak adott volna teret, amelyre a Pp. nem adott volna lehetőséget. Az elsőfokú bíróság az alperesi jogelőd 2010. február 1-jei nyilatkozatát nem minősítette bankgaranciáról szóló igazolásnak, mivel nélküli a Ptk. 249. §-ában meghatározott kellékeket; sem határidőt, sem meghatározott kedvezményezettet, sem összeghatárt nem tartalmaz. Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a nyilatkozat tételekor hatályos Hpt. 77. § (2) bekezdése alapján az alperesi jogelőd kizárólag írásban köthetett kockázatvállalással járó ügyletet, amelyet tudnia kellett a professzionális építőipari vállalkozás felperesi jogelődnek. A 2010. február 1. keltezésű nyilatkozat körében kifejtette a bíróság, hogy akármilyen szerződéses vagy egyéb jogi nyilatkozatnak minősítené, annak egyértelműen ki kellett volna tűnnie a felperes számára is, hogy nem támaszthat kárigényt a nyilatkozatban foglaltak megsértése miatt. A felelősség korlátozó záradékra tekintettel az okiratban foglaltakra tehát az elsőfokú bíróság szerint a felperes igényt nem alapíthat. Megítélése szerint a nyilatkozat tartalma cáfolja felperesek érvelését, a felperesi jogelődnek éppen a felelősség kizáró záradék alapján kellett volna azt észlelnie, hogy az alperesi jogelőd nem vállal semmilyen garanciát, felelősséget a cég2 tartozásaiért. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint egy professzionális vállalkozásnak tudnia kellene azt, hogy takarékszövetkezet csak írásban vállalhat kötelezettséget, így bármilyen szóbeli ígéret is hangzott el, éppen az írásos szerződés hiánya miatt kellett volna észlelni a kötelezettségvállalás hiányát. A felperes olyan jegyzőkönyvre is hivatkozott, amelynek az üzleti döntése szempontjából nem volt jelentősége, mivel 2010. júniusában megszakította a kapcsolatot az alperessel. Ezt bizonyítékként nem tartotta figyelembe vehetőnek, mivel a felperes kárát a 2010. februárja és júniusa között elvégzett munka kifizetésének elmaradására alapította. A Ptk. 6. § szerinti biztatási kár megállapításnak, kártérítésnek nem látta helyét. Kifejtette, felperesi jogelődöt nem az alperes magatartása miatt érte károsodás, hanem azért, mert saját üzleti kockázatára hitelezett egy olyan beruházónak, aki már a projekt megindulásakor is fizetési nehézségekkel küzdött, egy

olyan okiratban bízva, amely magában foglalta a kikényszeríthetőség hiányát is. Utalt arra, hogy a felperesek követelésük jogcímét kártalanítás címén is megjelölték, ami egy jogszabályon alapuló kötelezettség. Ugyanakkor nem jelölték meg, hogy mely jogszabályon alapul az alperes kártalanítási kötelezettsége, ezért ezt az igényüket már erre tekintettel is megalapozatlannak minősítette. Mindezek alapján a keresetet elutasította. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[4] Az elsőfokú ítélet ellen az I. rendű felperes élt fellebbezéssel. Elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, az alperes kereset szerinti marasztalását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint a tényállást iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, a rendelkezésre álló bizonyítékok együttes mérlegelését kellő módon nem végezte el, és a jogszabályt is helytelenül értelmezte. Változatlan álláspontja volt, hogy a tárgybani nyilatkozat a Ptk. 249. § szerinti bankgarancia elemeinek megfelelt, a feltétel bekövetkezte esetén feltétel nélküli fizetési kötelezettséget foglalt magában mint önálló kötelezettséget, a cég2, illetőleg a bank1 között a garancia vállalásra létrejövő megállapodás hiányában is. A garancia vállalásból eredő kötelezettségét a bank1 megszegte, mivel a vevők javára folyósított kölcsönök a zárolt számlára befolytak, azonban azokat a cég1 részére elmulasztotta továbbítani. Utalt arra, hogy az alperesi jogelőd által közvetlenül megbízott műszaki ellenőr leigazolta a generálkivitelezési szerződés szerinti teljesítéseket. Hivatkozott a Ptk. 281. § (1) bekezdésére, valamint arra is, hogy a jogcím helytelen megjelölése, így teljesítés helyett kártérítés követelése nem eredményez tiltott keresetmódosítást, miután a követelést fizetés elmulasztására alapították, a tényeket ehhez előadták, a jogcím téves megjelölése esetén a perbeli igényt annak helyes tartalma szerint kellett volna elbírálnia a bíróságnak. Továbbra is fenntartotta a vagylagosan előterjesztett keresetét, a bízattási kár tekintetében. Megítélése szerint a nyilatkozatban foglalt magatartás elmaradása a Ptk. 6. § alapján értékelendő. Hangsúlyozta, hogy a 2010. február 1. napján kiadott nyilatkozat írásbeli, az együttes cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselők írták alá, a felelősség korlátozó záradék pedig érvénytelen. E körben a Hpt. 77. § (2) bekezdésére és Ptk. 314. § (1) bekezdésére hivatkozott. A szándékosságot megítélése szerint egyértelműen igazolja, hogy az alperesi jogelődnek tudomása volt arról, hogy saját nyilatkozatának mi a tartalma, figyelemmel a cég2-vel a finanszírozásra kötött szerződés 7. számú melléklet 26.e. pontjára is. Az alperesi jogelőd szándékos magatartását abban jelölte meg, hogy a vevői befizetéseket nem a cég1 részére, annak vállalkozói díja kiegyenlítésére, hanem harmadik személyek részére folyósította, mely magatartással a Q-ING Kft-nek szándékosan kárt okozott, miután ezen kiutalt összegek annak vagyonában hiányként jelentkeztek. Tényként utalt arra, hogy a vevői befizetéseket az alperesi jogelőd a felperesi jogelődnek a zárolt számláról nem továbbította, valamint a zárolt számláról kifizetés történt, csak nem felperesi jogelőd javára. A tájékoztatás elmaradása tekintetében az alperesi jogelőd jogi képviselője elismerésére is utalt. Abban az esetben, ha a nyilatkozat kiadása útján nem jött létre jogviszony az alperesi és a felperesi jogelődök között, a nyilatkozatban foglaltak nem teljesítése, illetve az erről való tájékoztatás mellőzése álláspontja szerint alperesi jogelőd szerződésen kívüli felróható magatartásának értékelhető, sérti a rendeltetésszerű joggyakorlás tilalmát, a Ptk. 4. §-át. Egyben a Ptk. 339. §-ába ütköző, az együttműködési kötelezettséget súlyosan sértő magatartás, különösen azért is, mivel az alperesi jogelődnek tudomása volt arról, hogy a jogelődének alvállalkozói mint harmadik személyek teljesítésének folytatása, ezáltal a felperesi jogelőd anyagi kötelezettségvállalása függ ettől. Az alperesi jogelőd magatartását a felperesi jogelődnek szándékosan kárt okozó magatartásnak minősítette, amelyért való felelősség korlátozása érvénytelen, amit a bízattás körében értékelendőnek

tartott. Hangsúlyozta, hogy a nyilatkozat nem járt kockázatvállalással. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság jogellenesen rekesztette ki a vizsgált magatartások köréből mind a 2010. február 1. napján kelt okiratot, mint alperesi jogelőd egyéb, a felperes által a bíztatás körében hivatkozott magatartásait. A perjogi szabályok lényegi, az ügy érdemére kiható megsértését eredményezőnek tartotta személy¹ tanú vallomása értékelésének teljes mellőzését, mind a 2010. február 1. napján kelt nyilatkozat, mind egyéb, bíztatásként hivatkozott magatartások vizsgálata körében. Az elsőfokú eljárásban kifejtett jogi álláspontját kiegészítette azzal, hogy a történeti események sora az I. rendű felperes gondos üzletemberként tanúsított gondos eljárását támasztják alá. Sérelmezte, hogy a felperesi oldal részére kérdések feltevését személy² tanúhoz nem engedte az elsőfokú bíróság, ezáltal meggátolta a tényállás teljes körű tisztázását. A Ptk. 402. § (2) és (3) bekezdés, a hitelintézetekbe vetett fokozott bizalom, és a GK 14. számú állásfoglalásban kifejtett töretlen bírói gyakorlat alapján rámutatott, hogy a bank¹ nyilatkozata nem csupán általános jellegű, a projekt pénzügyi támogatásáról biztosító nyilatkozat, hanem olyan, konkrét eljárás rendet megállapító kötelezettségvállaló nyilatkozat, mely a GK 14. számú állásfoglalás szerinti konkrét tartalommal mindenben rendelkezik, amelyre tekintettel alapos indokkal folytatta volna tovább a kivitelezést. A nyilatkozatot a cég¹ elfogadta, magatartását ehhez igazítva járt el, nem ismerhette fel hosszú ideig, hogy az a valóságnak nem felel meg, így a cég¹ eljárása jóhiszemű volt. Vitán felül az alperes is elismerte, hogy a nyilatkozat célja az alvállalkozók biztosítása volt a munka folytatása érdekében, ezért elfogadhatatlannak tartotta, hogy a nyilatkozat motiváló erejét a felperes vonatkozásában már kifejezetten tagadta. Megítélése szerint a bíztatás fenntartását igazolja a 2010. június 8. napján kelt jegyzőkönyv. Sérelmezte, hogy a bíróság nem vette figyelembe, hogy a generálkivitelezési szerződést a felek hatályába visszaállították, és a szerződés hatálya alatt ígért a bank¹ fedezetet a cég¹ díjának biztosítására. Mindebből következően álláspontja szerint a cég¹ a szerződés megkötése, majd 2010. február 1. napját követően a kellő gondossággal, ésszerű biztosítékok és ésszerű mértékű kockázat vállalás mellett, a bank¹ írásbeli és szóbeli nyilatkozataiban alappal bízva, jóhiszeműen járt el, illetve azok folytán szenvedett károsodást. Ezért az elsőfokú bíróság alaptalanul következtetett a bíztatási kár hiányára. Nem tartotta figyelmen kívül hagyhatónak, hogy az alperesi jogelődnek elemi érdeke volt a munkálatok folytatása.

[5] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult. Fenntartotta, hogy a nyilatkozata nem minősül bankgaranciának, nem felel meg a Ptk. 249. § szerinti fogalomnak, tartalmi elemeknek. Megítélése szerint az erre alapított kereset előterjesztése a Pp. 146/A. §-ba ütközött és a Ptk. 6. §-ra alapított keresettel nem lehet a Ptk. 249. §-on alapuló igényt érvényesíteni. A Ptk. 6. §-ra alapított igény vonatkozásában az elsőfokú ítélet megalapozottságára mutatott rá. Hivatkozott a beruházási hitelszerződés 26.e. pontjának pontos rendelkezésére, értelmére, továbbá a tanúvallomásra. Fenntartotta a 2020. IV. 16-i ellenkérelmében foglaltakat. Perköltségigényét a csatolt megbízási szerződés alapján kérte megállapítani.

[6] Az elsőfokú ítélet ellen kizárólag az I. rendű felperes fellebbezett, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 228. § (4) bekezdés alapján a fellebbezési kérelemhez kötötten bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

[7] A fellebbezési eljárásban az alperes oldalán jogutódlás következett be, melyet az ítéltábla a 4.Pf.20.217/2020/2. számú végzésével megállapított.

[8] Az ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el a 74/2020.(III.31.) Korm. rendelet 29. § (1) bekezdése és az azt módosító 229/2020.(V.25.) Korm. rendelet 5. § értelmében.

[9] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[10] Az I. rendű felperes már a keresetlevélben előadást tett az alperesi jogelőd 2010. február 1. napján kelt nyilatkozatával kapcsolatban. A keresettel érvényesített jog alapjaként megjelöltek, előadott tények tekintetében lényegi változtatást nem tett a peres eljárás során. A Pp. 146/A. § alkalmazhatóságát a Pp. 146. § (5) bekezdés a) pontja szerint kellett megítélni. Az elsőfokú bíróság által kifejtetteken túlmenően, a fellebbezési ellenkérelemben foglaltak alapján az ítéltábla kiemeli, hogy olyan meg nem engedett keresetváltoztatás fennállása nem volt megállapítható, amely kizárta volna a bankgaranciára alapított jogalapi hivatkozás, valamint az ennek alapjául felhozott tények vizsgálatát.

[11] Az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást folytatott le. személy² tanú érdemi nyilatkozatot nem tudott tenni, amelyből következően további kérdések feltevése szükségtelen volt. személy¹ tanú vallomása a felperesi előadást nem támasztotta alá. A tanú nyilatkozatot tett a projekt finanszírozására, arra, hogy a projektnek, a cég⁴-nek elkülönített számlája volt, továbbá a projekt forrásoldalának fő tényezője a vevők befizetése volt, amely lényegi részben nem teljesült. Mindebből következően a tanúvallomások értékelése mellett sem volt az I. rendű felperesre kedvezőbb tényállás megállapítható. A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság megalapozott jogi következtetéseket vont le. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá:

[12] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helytállóan állapította meg, hogy bankgarancia nem jött létre. Az alperes jogelődjének 2010. február 1. napján kelt nyilatkozata a tartalmából következően sem a Ptk. 249. § szerinti bankgarancia. A Ptk. 249. § alapján a bankgarancia a garantáló bank önálló kötelezettségvállalása, amelynek értelmében a bank fizetési teljesítést vállal a kedvezményezett felé az általa megszabott feltételekkel. Az alperesi jogelőd nyilatkozatának tartalma, a megfogalmazás „a beruházó részére a zárolásból kiengedjük, biztosítjuk”, „...kiegyenlítésre fordítódjon” alapján nem állapítható meg, hogy az alperesi jogelőd közvetlen fizetési kötelezettséget vállalt a felperesi jogelőd felé. Közvetlen fizetési teljesítés vállalása hiányában a bankgarancia létrejötte nem állapítható meg. Ezért erre alapítottan az I. rendű felperes követelése nem megalapozott.

[13] A 2010. február 1. napján kelt nyilatkozatban a felelősség kizárás nem ütközik jogszabályba. Az I. rendű felperes által érvényesített kárral okozati összefüggésben az I.

rendű felperes, illetve jogelődje, valamint az alperes jogelődje között szerződéses jogviszony nem állt fenn. Ezért a Ptk. 314. § (1), (2) bekezdés szerinti felelősség kizáró rendelkezés alkalmazása nem merülhetett fel.

[14] A Ptk. 342. § (1) bekezdése nem a szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartással okozott, hanem a szándékos vagy súlyos gondatlanságból eredő károkozásért való felelősség előzetes korlátozását vagy kizárását tiltja. A szándékos károkozás szóhasználatból az következik, hogy a felelősség korlátozásának vagy kizárásának a semmissége szempontjából nem annak van ügydöntő jelentősége, hogy a magatartás szándékos-e vagy gondatlan, hanem annak, hogy maga a magatartás kár okozásra irányul-e. Maguk a felperesek sem állították, hogy az alperest a sérelmezett magatartás elkövetésekor a jogelődüknek való károkozás szándéka vezette. Ilyen károkozási célzat híján pedig nem állapítható meg, hogy az alperes magatartása szándékos károkozó magatartás lett volna. Ezáltal nem volt jogszabályi akadály a nyilatkozatba foglalt felelősségkizáró nyilatkozatnak.

[15] A Ptk. 6. § szerinti biztatási kártalanítás nem deliktualis felelősség, hanem szubszidiárius tényállás, amelynek alkalmazása akkor merülhet fel, ha a felek között polgári jogi szerződés nem jött létre. Az I. rendű felperes jogelődje és az alperes jogelődje között szerződéses jogviszony egy kölcsönszerződés tekintetében jött létre. Az I. rendű felperes által érvényesített kárigény azonban nem ezen szerződésen alapul, illetve azzal okozati összefüggésben nem áll. Az alperesi jogelőd a felperesi jogelőd felé az I. rendű felperes által a fellebbezésében is írt kötelezettségvállalást nem tett. Ezért a Ptk. 6. §-ra alapított követelést érdemben kellett elbírálnia a bíróságnak. A Ptk. 6. §-ban meghatározott valamennyi együttes törvényi feltétel fennállását az I. rendű felperesnek kellett bizonyítania, így azt, hogy a megjelölt kár azért következett be, mert a jogelődje mint károsult, jóhiszemű személy az alperesi jogelőd szándékos magatartása miatt olyan magatartást tanúsított, amelyből önhibáján kívül károsodás érte. Az I. rendű felperes jogelődje mint vállalkozó és a perben nem álló harmadik személy mint megrendelő között jött létre 2009. december 14. napján vállalkozási szerződés. Az alperesi jogelőd által kiállított, 2010. február 1. napján kelt nyilatkozatot megelőzően a felperesi jogelőd és az alperesi jogelőd között szerződéses (kölcsönszerződés) jogviszony nem állt fenn. Az alperesi jogelőd nem vállalta, hogy a fentiek szerinti vállalkozói szerződésből eredő fizetési kötelezettséget teljesíti a felperesi jogelőd felé. Az alperes nem garantálta, nem vállalta a 2009. december 14. napján kelt vállalkozási szerződés alapján a felperesi jogelőd által kiállított számlák megfizetését, kiegyenlítését a megrendelő helyett. Személyi tanúvallomása által is megerősítetten olyat nem ígért a bank, hogy a projekt számláról közvetlenül a kivitelező számlájára kerül sor kifizetésre. Mindebből következően az alperesi jogelőd oldalán a felperesi jogelőd irányában olyan szándékos magatartás nem állapítható meg, amely felperesi jogelődöt a vállalkozási szerződés teljesítésével kapcsolatban a kárához vezető cselekvésre indította. Az alperes jogelődje által 2010. február 1. napján adott írásbeli nyilatkozat nem hozható okozati összefüggésbe a felperesi jogelődnek a vállalkozási szerződés teljesítésével kapcsolatos magatartásával. A projekt megvalósítása a felperesi jogelőd oldaláról is üzleti kockázattal járt. A felperesi jogelőd vállalkozási szerződésének megkötését követően került sor az alperesi jogelőd részéről a 2010. február 1. napján kelt nyilatkozat kiadásra, amikor a projekt megvalósítása érdekében már tevékenységet végzett a felperesi jogelőd. Ebből is következően a saját gazdasági tevékenysége megvalósításának kockázatát magának kell viselnie. A projekt forrásoldala alapvetően a vevői (akár hitelfelvétel útján, akár saját erőből) befizetés volt,

amellyel a felperesi jogelődnek tisztában kellett lennie és amely befizetések teljesítése nem az alperesi jogelőd banki tevékenységével hozható okozati összefüggésbe, figyelemmel arra is, hogy a vevők részére nem kizárólag az alperesi jogelőd bank nyújtott hitelt. A rendelkezésre álló adatok szerint a 2010. június 8-i megbeszélés eredményeként a kivitelezés költségfedezete ekkor is biztosítottnak tűnt. Mindezekre tekintettel az alperesi jogelőd részéről olyan szándékos magatartás nem volt bizonyított, amely a felperesi jogelődöt a vállalkozási szerződés teljesítésére, illetve további teljesítésére ösztönözte és amellyel okozati összefüggésben érte a keresettel érvényesített kár a felperesi jogelődöt. Mindezek kiemelésével a Ptk. 6. §-a alapján a követelést alappal utasította el az elsőfokú bíróság.

[16] A fentiekből következően az alperesi jogelőd oldalán jogellenes, felróható magatartás sem volt megállapítható, amely a Ptk. 339. § (1) bekezdés szerinti kártérítési felelősségét megalapozta volna.

[17] A másodfokú bíróság a kártalanítás mint megjelölt jogcím tekintetében csak utal az elsőfokú ítélet indokolásában írtakra.

[18] Az ítéltábla a kifejtettek értelmében az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

[19] Az ítéltábla a másodfokú perköltség viseléséről a Pp.78. § (1) bekezdés szerint határozott, és kötelezte az eredménytelenül fellebbező I. rendű felperest az alperes fellebbezési eljárásban felmerült költségének a megfizetésére. Az alperes perköltségként az ügyvédi díjat érvényesítette a csatolt megbízási szerződés alapján. A megbízási szerződésben a másodfokú eljárásra a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet (IM. rendelet) 3. § (2) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése szerint megállapíthatónál magasabb összegű ügyvédi munkadíj került meghatározásra. Az IM. rendelet 2. § (2) bekezdése értelmében a bíróság a megbízási szerződésre tekintettel felszámított ügyvédi munkadíjat indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett tevékenységgel. A jelen fellebbezési eljárásban tárgyalás tartására nem kerülhetett sor, az alperesi jogi képviselőt a jogutódlásra is tekintettel írásbeli nyilatkozatok, ellenkérelem benyújtásában mutatkozott meg. A fellebbezési pertárgy értékhez képest a jogvita kereteinek fellebbezési eljárásban való leszűkülésére is figyelemmel a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység nem volt olyan terjedelmű, amely a pertárgy értékhez képest is magasabb összegű kikötött ügyvédi díj megállapítására kellő alapot adott volna. A másodfokú eljárásban ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban a másodfokú bíróság 1.200.000 forint ügyvédi munkadíjat tartott megállapíthatónak. Ezért ezen összeg és az IM. rendelet 4/A. § (1) bekezdése szerinti áfa megfizetésére kötelezte másodfokú perköltségként az I. rendű felperest.

Budapest, 2020. június 4.

Dr. Németh László sk.
a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó sk.
sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes
bíró

A kiadmány hitelül: